

VIKTOR OCH SVARTSJUKAN

Ulla Lundqvist

VIKTOR OCH SVARTSJUKAN

Ulla Lundqvist

 SAGA
EGMONT

Ulla Lundqvist

Viktor och svartsjukan

Saga

Viktor och svartsjukan

Den här boken är ett historiskt verk. Den är ett uttryck för tiden den skrevs i, och kan ha föråldrat eller kontroversiellt innehåll. Eventuellt stötande material är inte uttryck för förlagets hållning

Copyright © 2005, 2019 Ulla Lundqvist och SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726143812

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

I. ONSDAG

Viktor

När Julia inte kom som vi hade bestämt, blev jag rätt ängslig, för hon är en sådan person som alltid håller vad hon lovar och alltid passar tiden.

Det måste vara något särskilt, tänkte jag och gick in på kondiset som ligger ganska nära busshållplatsen där vi skulle träffas. Jag hade förstås inga pengar, i alla fall inte tillräckligt för att beställa en cola och sitta vid ett bord, men jag köpte en bulle för att få låna telefonen. Tänk om man ändå hade fått pappa och mamma att fatta att en mobil är nödvändig också för folk som inte har fyllt tolv. Tolv, har de sagt, när du blir tolv ska du få en.

Det var inget svar hemma hos Julia, bara telefonsvararen med hennes röst: "Hej, Johan och Julia kan inte svara just nu men ..." Johan är hennes pappa. Mamman är omgift och bor i Stockholm.

Jag sa ingenting till svararen. Hon måste ju vara på väg. Jag stod kvar inne på kondiset och åt min bulle medan jag kikade ut genom fönstret mot busshållplatsen. Det hade regnat tidigare på dagen och det låg gula blöta löv överallt eftersom där är en park på andra sidan gatan. Det var precis i början på september. Nu var vädret bättre, men de blöta löven klistrade sig in i hjulens ekrar. Vi skulle nog ändå kunna titta till kojan. Solen sken på asfalten genom en spricka i molnen.

Ingen Julia.

Nu var klockan halv åtta. Vi hade sagt strax efter sju, senast kvart över.

Det måste ha hänt nånting. Julia! Jag liksom ropade inuti mig.

På kondiset kunde jag ju inte stanna. Gå hem ville jag inte, inte utan att ha tagit reda på vad som hade hänt. Jag gick långsamt förbi busshållplatsen och sparkade lite i de gula löven. Bussen hemåt svängde precis ut men jag hade min cykel i stället strax bakom. Jag väntar till kvart i åtta, tänkte jag.

Och så tänkte jag på Julia. Hon är den bästa som finns, kul och schysst och min allra bästa kompis fastän hon är tjej. Ja, vi är faktiskt ihop också, fast vi inte håller på med kyssar och sådant tjafs, och jag har nog tänkt hålla ihop med henne hela livet. Gifta mig med henne och så. Fast det vet hon inte, vi snackar inte om sådant. Vi håller rätt mycket på med fotboll – Julia är bäst på hela mellanstadiet i vår skola, ja, det är sant! Och det är tur, för därför retas inte killarna längre och kallar mig för Romeo. Jag får behålla mitt namn Viktor för det mesta, det är ett dumt namn för det betyder Segraren, och jag är inte en sådan typ som vinner. Ibland säger folk Vicke, särskilt min lillasyster Ebba för hon kunde inte säga Viktor när hon var liten. Nu är hon sju och har precis börjat första klass, och det är hon hopplöst mallig för.

– Viiktoooooor!

Jag väcktes liksom ur mina funderingar om Julia och mig och Ebba och annat. Det var Julia som ropade, hon kom ledande sin cykel långt borta vid rondellen. Hon har förstås fått punka, tänkte jag. Men så såg jag att hon inte var ensam. En tjej med långa mörka flätor gick bredvid och höll henne i andra handen, den som hon inte behövde för cykeln. Höll i handen! Vad var nu detta?

Jag blev förstås nyfiken men lite orolig också. Julia kommer *jättemycket* för sent. Julia har hittat en ny kompis

av nån sort, *Julia håller en konstig tjej i handen ...*

Jag ropade:

- Vahållerdupåmed? I ett ord liksom.

Julia:

- Vantajaskaförklara!

Sedan bara kom de gående mot mig, de skrattade och tittade varandra i ögonen som om allting var helt okej. Jag hann tänka: Om Julia tycker att nånting är helt okej, så måste det vara så. Fast det kändes inte alls bra.

- Vi blev lite sena, Marie och jag, sa Julia när de hade kommit fram. Jag ska förklara sen. Det här är Marie, hon ska gå i vår klass. Hon börjar i morron.

- Hej, sa jag och kände mig urdum.

- Det är Viktor, förklarade Julia. Viktor som ...

- Ja, jag förstår, sa Marie. Hon talade svenska men det hördes ändå lite att hon kom från något annat land.

Jag förstod inte varför denna nya tjej var ihop med Julia, och det var konstigt att hon hette Marie med det bruna skinnet och det kolsvarta håret. Julia fattade tydligen att jag inte fattade, för hon sa snabbt:

- Erika ringde. (Erika är vår klasslärare.)

- Och? svarade jag på det där viset som de gör på teve när de diskuterar och bråkar med varandra.

- Jo Marie och hennes mamma kom hit i går. De har hållit på och grejat hela dagen i dag men i morron kommer Marie till skolan.

Det där var ju inte precis svar på vad jag mest undrade, så jag sa:

- Jaha. Och?

- Va'ere'me'dej? svarade Julia och såg nästan arg ut. Är du sur eller nåt?

- Jag fattar bara fortfarande inte.

Jag tittade på Marie. Hon såg lite orolig ut, eller osäker är kanske ett bättre ord. Som om hon helst ville gå därifrån. Hon såg faktiskt helt okej ut annars, schysst jacka och Nike-sneakers och vanliga blå jeans. Och innan, när hon inte såg så där besvärad ut, då hade hon skrattat till, och då såg man hennes vita jämna tänder, de var snygga. Och håret var alldeles blankt och ögonen bruna.

- Vad är det som du inte fattar?

- Jag fattar noll, bara.

- Alltså, du fattar inte att Erika ville att vi skulle, liksom - ja, vara lite schyssta så där och ta hand om Marie. Så hon i alla fall har träffat nån när hon börjar i morron.

- Du kunde väl ha ringt. Jag har väntat i timmar.

- I en halvtimme, knappt. Och jag ringde men då hade du gått.

Jag tittade på Julia. Såg att hon var irriterad. Och jag tänkte, skit också, jag kan ju bara inte bli osams med Julia! Utan Julia, ja vad skulle jag göra? Och vem skulle jag vara? De tankarna for runt i skallen på mig som en myggsvärm ungefär, och det gick några sekunder då ingen sa något. Sekunderna kändes som många minuter. Jag fattade att det var jag som var en idiot och inte tjejerna men hur skulle jag tackla det här?

Det var den nya, Marie, som räddade mig.

- Julia sa att det var viktigt med Viktor. Viktigt med Viktor.

- Äh, svarade jag. Men jag såg att Julia skrattade tyst och då måste jag ju också skratta.

- Vi går hem till mej, sa Julia.

- Okej, sa jag och det kändes lite bättre.

Då.

Senare blev det annorlunda.

Julia

Vi slutade lite tidigare för alla lärarna skulle ha någon sorts extra datadag och lära sig föra klassjournaler, eller vad det var. Viktor och jag hade sällskap hem som vanligt och när vi var framme vid min port bestämde vi att vi skulle cykla till Närsjön på kvällen och se om kojan som vi byggde i mitten på augusti var kvar. Vi hade inte varit där sedan skolan började för ett par veckor sedan. Vid sjutiden, senast kvart över bestämde vi.

Jag gillar Viktor. Han är rätt söt särskilt nu när hans hår är lite för långt, det är rätt lockigt och ganska ljust. Han har blå ögon. Jag tror inte jag är kär i honom fast det tror förstås alla tjejerna i klassen, men han är i alla fall den schysstaste killen. Vi har haft mycket kul ihop, med fotboll och annat, och förra våren var hemskt spännande när vi spanade på hans mamma som brukade träffa en karl med skägg i smyg. Fast det var ju som väl är inget skumt – jag begrep det faktiskt långt före Viktor. Killar tänker inte lika kvickt som tjejer, tror jag. Och Viktor brukar själv säga det ganska ofta.

Om jag ska vara ärlig så hade jag nog tyckt att det skulle ha varit mer spännande om den där konstnären som hon träffade för att bli avmålad hade varit en hemlig älskare eller så. Men det har jag förstås aldrig kunnat säga till Viktor. Han var väldigt ledsen den där tiden, och var rädd att hans mamma skulle sticka sin väg med en ny man precis som min mamma gjorde för många år sedan. Jag förstod det, för jag kom ihåg hur jobbigt det var.

Nå, i alla fall. Nu skulle det handla om onsdagen.

När jag satt och käkade mellis, klockan var väl lite över tre, så ringde telefonen. Jag trodde först att det var Viktor som ville fråga om vi skulle sticka till kojan fastän regnet inte verkade vilja sluta, men det var det inte. Det var Erika. De hade paus i datakursen och nu hade hon en grej som hon ville be mig om, sa hon.

- Jag har funderat på om jag ska säga det här, började hon, och jag blev lite orolig. Jag tänkte snabbt: Har jag gjort nånting ...? så där som man tänker, även om man har jätterent samvete, när ens fröken ringer hem och låter allvarlig.

- Jaha? sa jag försiktigt.

- Så här är det, fortsatte Erika. I morron kommer det en ny flicka till klassen - jag visste det egentligen redan när terminen började, men det har varit lite osäkert om hon skulle hamna hos oss eller i Kårstaskolan. Hon bor mittemellan. Men nu har dom fullt i sexorna där, så hon kommer till oss.

- Jaha, sa jag igen. Vad skulle jag säga?

Jag valde att säga ingenting och tittade ut genom fönstret. Vädret såg lite bättre ut, där var blåa revor i molnen som jagade varandra, och det hade slutat knattra på rutan. Kojan, tänkte jag. Vi kan nog köra dit.

- Julia, är du där?

- Jadå, svarade jag. Jag bara tänkte lite.

- Bra att du tänker, Julia, för vi måste ta väl hand om henne. Hon är lite ovan vid Sverige, hon har bott i Afrika hela sitt liv. Men hon har ofta varit i Sverige på somrarna, och hon talar svenska.

- Är hon ..., jag bet mig i tungan för jag höll på att säga "neger" och det ska man ju inte. Erika förstod vad jag menade så hon svarade genast: